

Povstání r. 1882 dokonávalo. Vojá-
ků všude jako much a junáků málo. U
Glavatičeva také se jich několik posta-
vilo, ale málokterý vyváznul. I v noci
je vojsko pronásledovalo a z rána oby-
teli vojáci tři Bosňáky, kteří hladem a
únavou usnuli pod skálou. Odvedli je
do Konjice.

"Nikolu Orničiče a dva Turčiny při-
vedli svázané, budou je střílet," rozléta
se zpráva po Konjici a okolí, a už tu
byla matka Nikolova z Tarčina. Vzali ji
k výsledku před vojenský soud.

"Kde máš syny?"
"Co vy se ptáte, víte to lépe než já",
rozkřikla se hněvivě stará.

"Pověz, kde jsou."
"Ha, tam, kde mají být", vadila se
stará.

"Jenom Nikola je, kde má být",
pronesl soudce posměšně, "ale, kde je
Ivan?"

Svěsila hlavu a mlčela zatvrzele.
"Tys pěkná matka, nedbáš, co synové
vyvádějí."

"Jak nedbám, co nedbám" bránila se
stará, pohlédla dívoce na všechny pří-
seřící, ale nedomluvila.

"Proč jsi je nepřemluvila, aby zůsta-
li doma," tázal se soudce.

"Haj, ty Švábe, co by dělali doma,
když sloboda volá," vykřikla žena di-
voce.

"Tys pěkná čarodějnice! Táhní z
očí."

Starou vystrčil ze dveří a přivedl
zpoutaného Nikolu.

Byl to junák jako doubek. Znali ho
skorem všichni z Tarčina, měli ho rádi
a byli by mu rádi pomohli.

"Kde je Ivo?" tázal se auditor.

"Což já vím, někde v horách".

"On tě přemluvil, abys šel s ním,
pravda?"

Nikola zapálil se do ruda.

"Což jsem se narodil z feny, aby mne
musili přemluvat, když volá sloboda?
Já jsem donutil Ivana, aby dal všechny
dukáty ustařím (povstalcům)," křičel
junák rozhorleně.

"Střílel jsi na nás?" tázal se auditor.

"Co bych dělal, střílel jsem, bednu
patron jsem vystřílel a dobře jsem stří-
lel....."

Za hodinu na to stáli všichni tři ve
čtverci.

Na popravu přišlo se dívat dost lidí.
Nikola hledal známé matku.

"Pojď sem, matko," volal a kynul
rukou.

Pustili ji. Dal jí sáček s penězi a
na chvíli zadíval se jí do očí. "Zanes
to Ivanovi a ukaž mu můj hrob. Však
jednou přece tu švábů nebude".

Na to se rozkročil a rozhalil prsa.
Rány zahoukly a tři mladí junáci vy-
pustili ducha za zlatou svobodu....

Zert a pravda.

Shoda redaktora s mnohou dívkou.

Někdy shodují se spolu —
na to, synu, vždycky hled:
oba totiž dosti často
košem dají odpověď.

Je-li člověku horko, nařká, že se z
něho jen leje, a překvapí-li ho notný
děš, říká, zas, že se z něho jen leje:
Proto je nejlépe, jít do hospody a ří-
ci: Do mne se jen leje!

Že mluví čápage klid? Ááááá, proto
oni tedy navštěvují tak často mnohé
dámy, které se uchýlily na čas do "zá-
tíší"!

Kam mít!

Růžička s přáteli
napřed si cuc'
a potom duc
s uníi truc,
v ledví "Hlasateli"
udeřil mos
jako tentoc —
no, dobrou noc.

Škébové co loni
zradili nás,
teď na pospas
krutě jak ras
opětne nás honí
do uličky.

Ty lidičky
chtěj šmejdičky.

"Chicagských" bossově
a "Svernost",
hned vyhostí
bez milosti
kdo nejsou členové
unie truc,
by na ten duc
"Hlasatel" puc.

Bossově by zase
"pré" měli dít
"Kerinker král"
ten by se smál,
že už je na čase
dělnictvo zas
— psali by as —
aby vzal čas.

"Jak je pí. Choulostivá stará?"
"To je těžko říct přáteli, neboť jak
se jí na to někdo zeptá, upažně schvál-
ně do mdlob".

A: Kdo to byl právě vyhozen ze sálu?
B: Řádný člen našeho zábavního spol-
ku, který si počínal trochu neřádně!

Šikovatel: Teď přec to byla jen
výmluva, že vaše babička zemřela, aby-
ste snáze dostal 3 dny dovolenou. Nebo-
jíte se božího trestu?

Nováček: Ne, pane šikovatel.
Šikovatel: A proč ne, vy jeden
zatvrzelce!

Nováček: Já řek, že babička
umřela a to je skutečně pravda, neboť
ona je již 6 roků pod zemí.

Stará panna: Nepotkalo vás nic
odporného na vašem dvoudenním výletu
když já jsem vás opustila?

Důd: Ne, od toho času pranic!

Paní (ku služce): Neslycháno. As
před ¼ hodinou někdo klepal na vrata
a když jsem otevřela, dostala jsem tak
upřímnou hubičku od jednoho mladíka,
že mi to vjelo až do morku!

Služka: Nic si z toho nedělají,
madam, to byl muj Džim a on myslil,
že jsem to já.

Vyvolávač: Zde je k vidění nej-
větší dív světa — August, obrovský
přidimuzík.

Venkovan (který právě vyšel z
boudy): Co to děláte za švindl tady,
vždyť ten obrovský přidimuzík je jako
každý obyčejně rostlý člověk!

Vyvolávač: Právě proto že je
tak veliký, je to obrovský přidimuzík.

*Ficimenažera Beneše pokusy v děláni
veršů.*

Dřív jsem psal jen zprávy z Town of
[Lake
teď to ale chci zkusit také
— žádný mi to za zlé proto neber —
že začnu psát od nynějška ve ver-
šech, jak patří se to věru,
od 'Worldspejpru' ficimenažeru.

Já udělal jeden dobrý skutek
z Taun of Lek, že konečně jsem utek,
neb uznám, snad za nehet co by
vešlo se, jsem neměl a to koby-
lu by jistě dopálilo
kdyby kouska života v ní bylo.

Já 'Ozvěnu' založil jsem kdysi
a když zdechla, markantními rysy
ve 'Worldspejpru', protivného reka
zmaloval jsem, hlavně ale Peka-
ře a Babku, píchal jsem svým pérem
a hle za to jsem teď ficimenažerem.

Dá-li pánbu snad mně toho dočkat
(ovšem krapet ještě musím počkat)
neb kdo ví, co dělat se dál nedá,
možná dost, že třeba hlavním reda-
ktorem stanu se as záhy —
což je dobrý lekvar pro svlažení záhy.

Náš obredaktor po Nebrasce loudá
dopíše nám všecko, co se teď tam
[oudá
a aby dokázal, že má dobrou vůli
třeba by se zaběh, farmářovi bulí
k, až z Nebrasky to do Chicaga pře-
tomu sem se nasmál, až mi kručí v
[břiše.

Teď se chci stát taky militérem
nerad ale bych sloužil pod kverem
a ježto znám Labe že je Elbe
proto chci být u Zuava felbe
blem a u Washington setniny
majorem sám jediný.

Výňatky z denníku "zelňáka".

Spojené Státy severní Ameriky jsou
velmi veliké, Ale h u m b u g v nich
jest daleko větší.

Nedávno slyšel jsem v politické
schůzi křičeti zrzavého chlapa: Ame-
rika pro Amerikány! Nechceme už
žádné cizince! — Byl to Irčan, který tu
dyl už — 6 měsíců.

Také atheisti klanějí se zde bohu —
dolárku. Jeden obzvlášť věří v bohy —
pěťáky a je to jeden známý notářiis.

Jest známo, jak působí červená barva
na byky. Podobný účinek jeví se na
nic nepřipravených Evropanech, když
uzří americkou pannu — žvejkatí
gummu.

Každý dobrý vlastenec horuje v zemi
této pro Washingtona, ale sám by ra-
ději byl — Vanderbildtem.

Nejlepší budíček.

Občan Ťafourek měl veliký trůbl se
vstáváním a vzdor řádnému budíčku,
který 17leté služce své Mařence pořídil,
obyčejně tato zaspala a tím i v pravý
čas pana Ťafourka nevzbudila. Pan
Ťafourek přemýšlel a přemýšlel, až ko-
nečně přišel na tu spásnou myšlénku,
že "čenoval" svého starého mlékaře za
mladého a od toho času je Mařenka
vždy před 5 hodinou, kdy mladý hezký
mlékař obyčejně přichází, vzhůru a
Ťafourek může večer bezstarostně uleh-
nouti, an je přesvědčen, že jej služka v
čas vzbudí. E. B.

Před 8. zářím.

První cestující čtoucí noviny: Od-
pusťte pane, že vás vyrušuji ve čtení.
Domnívám se, že i vy zajímáte se o boj,
na který upřeny jsou zraky všech ob-
čanů naší volné a svobodné země. Co
myslíte, jaký bude výsledek?

Druhý cestující (zuřivě): Co, vý-
sledek — já vám ručím za to, že
Sullivan stane se Corbetta tak, že si kosti
v hátku domů ponese.

1 až 10.

(Událost, která se v mnoha rodinách
udála a ještě bohda velmi často bude
opakovatí.)

Karel a Minka milovali se spolu lá-
skou nezměrnou, láskou, která se nedá
ani vypsati, ani namalovat, ta se musí
pouze cítit, aby člověk jí z cela pocho-
piti mohl — zkrátka Minka a Karel
byli 1 duše ve 2 tělech. Jelikož ale při
jedné příležitosti otec Minin o Karlovi
pravil, že je 3 (trojka, v pražské hantýrce
tolik co "potrhlý"), dopálil se Karel tou
měrou, že nepředložene se vyslovil, že
svému příštímu tchánovi přerazí všech-
ny 4. Za takových okolností se nemůže
nikdo divit, že budoucí tchán Karlov se
velice dopálil a přísahal, že kdyby ho to
mělo i 5 stát, že dá Karlovi jednu not-
nou mezi oči a mimo to poručil své dce-
ři Mině, aby více s Karlem nemluvila,
že jí místo něho přivede 6 ženichů. Ale
srdce Minčino nebylo tak jako album,
aby se jeden obrázek vyňal a druhý do
něho vložil a proto ubohá Mininka se
tak dlouho soužila, až na konec vypa-
dala jako zelená 7. Když rozhněvaný
tatík viděl účinek svého nepředloženého
jednání vůči Karlovi, udobřil se a bylo
opět vše dobře, an v 8 nedělich kvetly
Mině opět růže ve tváři.

Leč 9 neděli, když si Karel Minku
vzal za ženu, se ubožák zapřísahal, že
by byl 10krát lepší udělal, kdyby se
byl nikdy neženil. Z toho plyne na-
učení: Nemyslete na ženění. E. B.

"Zalezte do děr, čeští psi! volali
Němci u Jihlavy. To jako varovali ty
české "psy", aby se měli na pozor, že
se blíží rasové, ne?"

Za rakouský znak hodil by se lépe
kos nežli orel. On má žlutý zobák a
černé peří — a pak je náramně
chytrý.

Jak tažný dobytek ví, kde je u vozu
jeho místo a sám už k němu se běže,
dosvědčuje případ u sklárny ve Zvoně-
jově u Stok. Tam přišli buršáci, za-
přáhli se do žebřinového vozu a odtáhli
ho pryč.

Jo, jo, žena je skutečně jako diamant:
řeže!

Také berlínský Vilfemek je naklada-
telem. Nakládáť — špatně s faktorem
svého dědečka.

Zprávy z Čech.

* Lihem popálen byl dne 25. srpna
v poledne učedník Oskar Plechatý, jež
kupec p. Pelz na Malém náměstí poslal
do sklepa pro lih.

* Z Plzně, 21. srpna. Jak jsme již
se v tomto listě stručně zmínili, utopili
se v pátek při koupání se v řece Úslavě
u blízkého Lobezu dva zemští branci.
Byli to 26letý Martin Rausch z Koplí-
dla, otec tří dítek a 28letý Josef Speri
z Nahořan, který zde také vdovu s dvě-
ma dítkami zanechal. Odebrali se oba
při střelbě do terče bez ohlášení do
blízké řeči, kde si ke koupání zvolili
místo pod skálou, aby v dění nebyli,
aniž by byli tušili, že v místě tom jest
řeka nehlubší a nejdřavější. Sotva že
se jeden z vojáků ve vodě octnul, byl už
také vírem do hlubiny stržen; na jeho
volání o pomoc přiběhl jeho soudruh,
byl ale od tonoucího uchopen a také do
hlubiny stržen, kde oba předčasný hrob
nalezli. Mrtvolky byly později nalezeny
a na zdejších hřbitově pohřbeny.